SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 121. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 26, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 26-го ЧЕРВНЯ 1993. Ч. 121. РІК C.

Папа Іван Павло II перевів Перемиську Епархію під безпосередню юрисдикцію Святішої Столиці

Львів, Україна (С.С. і О.П.). — 19-го червня 1993 року Святіший Отець Папа Іван Павло II оголосив, що Перемиська Українська Греко-Католицька Епархія, яка раніше перебувала під юрисдикцією Архиепархії латинського обряду у Варшаві, тепер буде прямо підпорядковуватися Папському Престолові.

Нижче подаємо офіційну заяву прес-бюро Папського Престолу (переклад неофіційний).

Перемишль — Візантійського Українського обряду

На прохання Його Екселенції єпископа Івана Мартиняка від 12-го січня 1993 року та Синоду Єпископів Українського Візантійського обряду в Україні від 15-го червня 1992 року, Святіший Отець негайно перевів Перемиську Епархію Українського Візантійського обряду під пряму юрисдикцію Папського Престолу.

Таким чином було завершено важливу роботу по нормалізації ситуації законности в цій Епархії.

Як відомо, в період з 1946 по 1991 рік, в результаті певного ставлення тогочасного уряду Польської Народної Республіки, католики Українського Візантійського обряду в Польщі були під пасторальним захистом примасів Польщі (спочатку Кардинала Августо Гльонда, пізніше Кардинала Стефана Вишинського та Кардинала Йосифа Глемпа). Таким чином уважалося, що пасторальна робота, разом з підготовою майбутніх священиків в Люблині, буде продовжуватися і в умовах конфронтації.

В результаті політичних змін у Польщі, 15-го січня 1991 року, Владика Іван Мартиняк був призначений Єпископом Перемиської Епархії. Йому довірили пасторальну турботу над усіма католиками, вірними Українського Візантійського обряду, які проживають у Польщі.

Через поступові реорганізації митрополії та епархій на території Республіки Польщі (Буля від 25-го березня 1992 року) та діяльність Архиєпископа Варшави як Примаса Польщі, яка провадилася роками щодо католиків Українського обряду, Перемиська Епархія Українського Візантійського обряду була приєднана до Митрополії в Варшаві.

В зв'язку з проханням всіх зацікавлених єпископів, Святіший Отець перевів Перемиську Епархію під пряму юрисдикцію Папського Престолу.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ АВКЦІОН КОМУНАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТИ

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 22-го червня, відбулася пресова конференція, присвячена проведенню в східній частині України першого великого авкціону з приватизації комунальної власности. Авкціон відбудеться 26-го червня у Запоріжжі. Крамниці, 15 підприємств, ремонтні майстерні, перукарні, бара та кінотеатр будуть виставлені на продаж.

Авкціон стане першим підсумком двомісячної спільної праці адміністрації Запоріжжя та Міжнародної Фінансової Корпорації (МФК) з метою впровадження масової приватизації у східніх областях України. Міжнародна Фінансова Корпорація є знаряддям Світового Банку для інвестицій у приватному секторі.

Адміністрація Запоріжжя розробляє юридичну основу для припинення орендних договорів з малими підприємствами. Та, як заявлено на пресовій конференції, цій праці перешкоджає декрет Кабінету Міністрів про приватизацію цілісних майнових комплексів та їхніх структурних підрозділів, зданих в оренду. В декреті сказано, що орендовані підприємства можуть бути перетворені на відкриті авкціонерні товариства тільки після згоди орендаря, а це ускладнює процес приватизації.

О. ШЕВЧЕНКО ВИСТУПИТЬ В НТШ

Ню Йорк. — Тут у середу, 30-го червня, о год. 6-ій вечора Наукове Товариство ім. Шевченка влаштовує доповідь „Політична і економічна криза в Україні — трагедія чи драма", яку виголосить Олесь Шевченко, депутат Верховної Ради України, віцепрезидент Республіканської Партії України, колишній політичний в'язень. Доповідь відбудеться в приміщенні НТШ — 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вулицями.

Дипломати зустрілися з українською громадою

Амбасадор України у Вашінґтоні Олег Білорус та працівники українського консуляту в Ню Йорку на зустрічі з українською громадою в Українському Народному Домі.

Ню Йорк (д-р Тамара Булат). — Неприхована тривога про долю Батьківщини звучала на зустрічі представників українського дипломатичного корпусу з українською громадою. Це було в неділю, 20 червня. Український Народний Дім приймав амбасадора України в ЗСА Олега Білоруса і членів консуляту України в Ню Йорку — генерального консула Віктора Крижанівського та його дружину Людмилу, консула Миколу Кириченка, віцеконсула Євгена Корнійчука.

Люди зібралися в залі, щоб обговорити невідкладну і вкрай важливу справу — придбання будинку для українського консуляту в Ню Йорку. Спочатку з напруженою увагою присутні вислухали промову амбасадора Олега Білоруса, який подав картину економічного і соціяльно-політичного стану в Україні, індустріяльні області якої охоплені страйками, багато в чому спричиненими провокаційними діями антиукраїнських сил як всередині країни, так і поза її межами. У повідомленні щодо Чорноморської фльоти цікаво було почути про угоду, яка нещодавно була вироблена на зустрічі президентів Росії та України. У варіянті диктату, не такого кабального, як можна було очікувати від Москви при нинішній залежності України від російської нафти і газу, слід вбачати зміни на користь України в аспекті російсько-американських, українсько-американських стосунків.

Виступає Генеральний консул України в Ню Йорку Віктор Крижанівський.

Докладно, з розумінням завдань і перспектив розповів про працю консуляту в Ню Йорку генеральний консул Віктор Крижанівський. Не міг не сказати, як нелегко Україні через внутрішні економічні труднощі виходити на міжнародну арену, як важко живеться народові. І не можна було залишитися байдужим, відчуваючи, як спазма перехопила його горло, коли він з сумом і тривогою мовив: „Надзвичайно складний і важкий стан у нас вдома".

А українська громада в Америці все зробила, щоб дипломатичне представництво України не було в приймах, щоб не принижувало себе.

З початку січня був одержаний дозвіл на функціонування українського консуляту в Ню Йорку. Названі вище троє представників консуляту несуть на собі весь тягар великої і відповідальної праці. Генеральний консул Віктор Крижанівський навів для порівняння цифри: в генеральному консульстві Російської Федерації працює 35 чоловік, а в Канадському — 176.

Тих, хто не заходив до українського консуляту в Ню Йорку (240 Схід 49-та вулиця), той не може уявити, як працюють люди, не скаржучись, не вимагаючи від уряду нормальних умов праці та й відповідної до їхньої ранги платні. Працюють не в комфортабельних кабінетах, а в маленьких трьох кімнатах, безнастанно слухаючи стукіт ремонтників, бо в будинку не припиняється капітальний ремонт-реконструкція. 6,000 людей за цей час дістали консультації, оформлення документів, віз, не говорячи про налагодження зв'язків з американським бизнесовим, культурним світом. А цих зв'язків треба і треба. Україна для багатьох і досі є невідомою країною. Пізнаватимуть нас через шляхетні, жертовні вчинки. Так, тепер є невідкладна потреба відкупити будинок для консуляту.

Приємно було бачити на зборах допомоги генеральному консулятові України усвідомлення людьми своєї причетности до державотворення нової України, підтримки її в тяжкий час. Українців знають як щедрих і гостинних людей. Якщо кожен з нас внесе посильну лепту, будинок 240 Схід на 49-ій вулиці буде ще одним доказом нашої згуртованости, ініціятивности.

На Союзівці проходить тенісовий табір

Таборовики зі своїми інструкторами

Союзівка. — Тут в неділю, 20-го червня, почався 25-ий з черги тенісовий табір з участю 60 хлопців і дівчат у віці від 12 до 18 років з-понад 20-ох стейтів, з Канади, а також з України.

Таборовики вправляють на всіх сімох кортах Союзівки у щоденних зайняттях, плавають у новому басейні і займаються іншими видами спорту у хвилинах дозвілля. Щоденна програма включає бігання і фізичні вправи.

Провідниками табору, як і у всіх попередніх роках, є Юрій Савчак і Зенон Снилик, а їм цього року допомагають інструктори: Арета Ракоча-Крушельницька, Лариса Грабець, Меланія Ставнича, Юстин Сай, Данило Кунцьо і два тенісисти з України — Юрій Колб і Віктор Барань. Гостем на таборі є Михась Крушельницький (чоловік Арети) — відомий професійний гокеїст.

Табір закінчиться розваговою програмою, що її приготовляють таборовики, бенкетом і врученням нагород після заключних турнірів поодиноких груп.

Табір триватиме до 1-го липня.

(Закінчення на стор. 4)

Переговори з шахтарями тривають

Донбас (УНІАР). — Тут 22-го червня продовжували страйкувати 45 шахт Донецької, Луганської та Дніпропетровської области. В Криворізькому басейні продовжують страйкувати 15 шахт.

Учаники страйку незадоволені умовами протоколу, підписаного керівниками страйкових комітетів з Урядом.

Крім того в Донецькому в наслідок аварії на трансформаторній підстанції, знеструмлено три великих заводи та три селища, що посилило напруженість в регіоні. Шахтарі зберігають страйкову готовність, домагаючись задоволення усіх вимог.

Президент України Леонід Кравчук доручив урядовій комісії провести переговори з повноважними представниками Федерації профспілок України. Комісію очолив перший віцепрем'єр-міністер Юхим Звягільський.

Незалежна профспілка гірників України оприлюднила заяву, у якій міститься звернення до Президента і прем'єр-міністра, у зв'язку з продовженням страйку деякими шахтами і підприємствами. Незалежна профспілка гірників вважає, що деякі трудові колективи зігнорували „Узгоджений протокол" між урядовою комісією та Координаційною радою і рішення про припинення страйку, чим виявили недовір'я Координаційній раді. „Констатуючи, що Кабінет Міністрів відмовився від вирішення основних вимог, висунутих страйкарями і виходячи з того що від початку стихійного страйку досі жодна з організацій не взяла на себе відповідальність за його проведення та у зв'язку з тим, що багато членських організацій Незалежної профспілки гірників України все ще страйкують — Незалежна профспілка гірників України заявляє, що бере на себе відповідальність за продовження страйку".

На підтримку вимог страйкуючих шахтарів відбувся мітинг в Ізмаїлі Одеської области. Його організатор — Трудовий фронт ізмаїльщини. Організатори закликали громадян висловити недовір'я Президентові та Верховній Раді та сконсолідуватися у боротьбі проти порушення прав людини.

Віцепрем'єр-міністер України Віктор Пинзеник заявив, що більшість вимог страйкарів уже погоджені, але серед них є й такі, які нині задовольнити неможливо. Зокрема, це стосується індексації обігових грошей підприємств та заощаджень громадян, дотування енергоресурсів, ліквідація грошових покарань тощо. Реалізація цих вимог приведе до цілковитого краху фінансової системи. Переговори продовжуються.

В. ГРИНЬОВ ВИСТУПИВ НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Харків (УНІАР). — Тут у вівторок, 22-го червня, відбулася пресова конференція Володимира Гриньова. Він дав оцінку економічно-політичній ситуації в Україні, назвавши її „кризово-катастрофічною". В ході пресової конференції з'ясувалося, що його резигнація обумовлена не тільки „моральними моментами", як він стверджував на початку зустрічі, але й політичними мотивами.

В. Гриньов заявив, що збирається створити на базі „Нової України" діючу політичну структуру, яка б мала значний політичний вплив на суспільно-політичне життя країни. Це буде організація партійного типу, до якої увійдуть різні політичні партії на правах фракцій. Нова партія посяде лівоцентристські позиції і матиме ліберально-демократичне спрямування. Гриньов заявив також, що на сьогодні „Нова Україна" і Народний Рух України „просто приречені на співпрацю" і в разі створення спільної передвиборчої коаліції вони матимуть шанси якщо не на перемогу, то на значний вплив у майбутньому парляменті та Уряді. Гриньов хоч і не впевнений у доцільності інституту Президента, але висуне свою кандидатуру на цю посаду.

Він також відкинув звинувачення у причетності до страйків, але підтвердив, що головними генераторами цих заворушень стали його довірені особи на минулій передвиборчій кампанії і деякі директори, яких він знає особисто. Гриньов заявив, що своєю резигнацією він боляче зачепив депутатів, які марне обіцяли в будь-який момент піти з Верховної Ради.

В УКРАЇНІ

КИЇВ. — Проблеми здійснення правосуддя арбітражними судами України в умовах правової держави обговорювалися на позачерговому пленумі вищого арбітажного суду. Учасники — народні депутати, представники прокуратури та Міністерства юстиції, члени Української правничої фундації та Спілки адвокатів України — висловили занепокоєння тенденціями, що виявилися останнім часом у соціяльному житті держави і констатували, що головною проблемою залишається реалізація продекльованої гарантії судової незалежности в організаційно-правовому аспекті.

ОДЕСА — Відбулося засідання ради директорів, з метою обговорення проблем промислового виробництва та питань, пов'язаних зі страйками. Голова Ради директорів Добринський запропонував вимагати від Президента України, Верховної Ради та Уряду змін системи оподаткування, відновлення міжгосподарських зв'язків на теренах колишнього СССР.

КРИВИЙ РІГ. — За станом на 23-го червня продовжували страйкувати шахтарі 16-ох шахт. Заступник голови страйкового комітету Микола Чюрюканов заявив, що страйк припиниться лише після виконання усіх вимог учасників страйку.

ЛЬВІВ. — На площі Шашкевича відбулася Панахида і мітинг, присвячені пам'яті українських політичних в'язнів, репресованих у червні 1941 року. В акції вшанування жертв репресій взяли участь понад 1,000 осіб.

КИЇВ. 17-го червня. — Президент України Леонід Кравчук підписав декрет про звільнення з праці Олександра Ємельянова, у зв'язку з виходом на пенсію. Ємельянов був радником Президента і головою комісії з питань науки та економіки. Він також є членом правління акціонерної групи „Україна".

Попереджено нові пляни терористів

Ню Йорк. — У четвер, 24-го червня, в ранніх годинах ФБІ заарештувало вісім осіб, яким закидають участь у змові виконати ряд терористичних акцій, включно з убивством кількох політичних особистостей.

Щоденник „Ню Йорк Ньюздей" пише, що вибухи і вбивства мали бути виконані ще перед вересневими розправами тих, яких обвинувачено в збомблені Світового торговельного центру 26-го лютого, де було вбито шість осіб і поранено понад 1,000. Там же написано, що заарештовані терористи мали докладні пляни для підмінування принаймене одного із тунелів, котрі сполучують Ню Йорк з Ню Джерзі через ріку Гадзон і то під час найбільшого руху, будинку головної квартири ФБІ в Мангеттені, а також будинку Організації Об'єднаних Націй.

У Вашінґтоні директор ФБІ Вілліям Сешонс підтвердив арешт, але не погодився давати будь-які подробиці, пов'язані з ним. Він тільки підкреслив, що відповідальні за правопорядок чинники постійно стежили за діяльністю підозрілих терористів ще від вибуху в Світовому торговельному центрі. Офіційні особи, які були призначені до вбивства на списку терористів, це: генеральний секретар ООН Бутрос Бутрос Ґалі, єгипетський президент Госні Мубарак, сенатор Альфонс Д'Амато та член нюйоркської стейтової асамблеї Дов Гайкінд.

Неназвані особи з Департаменту юстиції сказали кореспондентові вищезгаданого щоденника, що терористи точно вже обдивилися ними заплановані до знищення будівлі та мали вже виготовлені преліміпарні пляни на їх знищення.

ЗАКІНЧИЛАСЯ ЗУСТРІЧ ГОЛІВ КРАЇН ЕС

Копенгаген, Данія. — У вівторок, 22-го червня, тут закінчилася зустріч голів країн Европейської спільноти. Голови держав Спільного ринку спробували виробити нову економічну стратегію, здатну привести до створення нових місць праці.

Одним з найважливіших рішень копенгагенської зустрічі була угода переглянути соціялні видатки.

У комунікаті, що його підписали лідери европейських країн, висловлюється глибока стурбованість високим рівнем безробіття, особливо найближчими перспективами його збільшення. В комунікаті вказується, що уряди країн Спільного ринку і керівництво ЕС докладуть всіх сил, щоб до кінця року відновити 17 мільйонів місць праці.

Учасники наради по-різному оцінили її результати. Якщо французький президент Франсуа Міттеран досить скептично відізвався про результати переговорів, то англійський прем'єр-міністер Джан Мейджор назвав нараду досить успішною. „Зустрівшись з тяжкими економічними проблемами, — сказав Дж. Мейджор, — ЕС нарешті вирішила проявити тверезий підхід до заходів, спрямованих на вирішення сьогоднішніх проблем, а не туманних плянів завтрашнього дня. Це дещо запізніле прозріння, але ліпше, щоб це сталося пізно, ніж не сталося ніколи".

В той же час у комунікаті голів країн ЕС сказано, що уряди не мають наміру створювати місця праці або вносити великі капіталовкладення в економіку за рахунок населення. Коментатори підкреслюють, що пропозиція Мейджора про скорочення багатьох дорогих пільг і зменшення обмежень для підприємців не знайшла свого відображення у підсумковому документі.

На нараді також були обговорені нові правила вільної торгівлі для східньоевропейських країн.

Крім економічних питань лідери ЕС обсудили деякі політичні проблеми, особливо становище у Боснії.

Країни „сімки" хочуть відкрити в Москві своє представництво

Париж. — У Москві може незабаром відкритися постійне представництво сімох провідних промислових країн Заходу, повідомила французька газета „Монд", покликуючись на „високопоставленого німецького чинника".

Сенсаційність цієї новини в тому, що „сімка" формально не має таких атрибутів міжнародної організації, як постійний секретаріят, головна квартира. Не має вона і штату співробітників.

З ініціятивою створення першого представництва „сімки" виступили З'єднані Стейти. Його завдання — „координація фінансової допомоги Заходу трансформації російської економіки"

Як свідчить „Монд", стримане становище щодо пропозиції ЗСА займає Париж, який побоюється, що поява постійних інститутів „сімки" може бути сприйнята у світі як спроба встановлення „світового директорату".

Французька газета вважає, що справа про відкриття представництва в Москві може бути включена в порядок денний „неформальної наради" представників „сімки" в кінці цього тижня в Ню Йорку, а також стати предметом обговорення на зустрічі голів держав і урядів сімох провідних промислових держав світу 7—9-го липня в Токіо.

З'єднані Стейти добиваються прийняття рішення про відкриття в Москві представництва „сімки", яке займалося б координацією надання західньої допомоги.

Метою цього пляну є підвищення ефективности програм надання допомоги Росії. „Німеччина підтримує американську пропозицію, — пише газета „Ню Йорк Таймс". — Щодо Японії, то вона, мабуть, готова наслідувати приклад Вашінґтону. Однак проти виступають Великобританія і Франція, які вважають, що здійснення цієї ідеї приведе до появи у Москві нової бюрократичної структури".

ВИСТАВКА КАРТИН Я. ВИЖНИЦЬКОГО В ГАНТЕРІ

Гантер, Н. Й. — Тут протягом цілого літа буде відкрита виставка картин Ярослава Вижницького. Виставка розміщується у власній галерії художника напроти мотелю „Косиня".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City, N J 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці $12.00

Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City N J 07303

Україна й Ізраїль

Приїзд до Києва делеґації ізраїльського парляменту — це наявний доказ, що взаємини між цими двома країнами не тільки коректні, а навіть приязні. На жаль, відвідини не дали, чи ледве дадуть, позитивні результати, бо речник цієї делеґації на форумі Верховної Ради не виявив ані знання правдивої, а не фальшованої історії, ані не показав себе дипломатом. Приїздити до чужої країни і згадувати давноминуле з цілком недоречними претенсіями — груба помилка. Позитив у самому факті таких відвідин — і більш нічого.

Коли Міхаїл Ґорбачов відкрив змогу совєтським громадянам жидівського роду виїздити до Ізраїля — розпочався масовий „ексодус". Ізраїль від самого початку свого існування сприяв іміґрації, апелював до національного й віровизнаневого патріотизму і прийняв закон, що кожний іміґрант мойсевого віровизнання стає автоматично громадянином Ізраїля. Ізраїль — це єдина держава, яка має договір з Америкою про подвійне громадянство. Але ті масові іміґранти з колишнього Совєтського Союзу — майже виключно з корінної Московщини — приїхавши до Ізраїля, глибоко розчарувалися: не було для них помешкання і не було праці. Всі вони — коло 300,000 душ — професіоналісти люди з високою освітою. Їх поселювали на окупованих, колишніх арабських землях, де вони мусили працювати фізично на ріллі та ще й бути свідками брутальної поведінки ізраїльської поліції і війська супроти арабів, колишніх автохтонів цієї землі. Це було за правління прем'єра Їцака Шаміра і ті маси нових іміґрантів із СССР приєдналися до опозиції та спричинилися до упадку Шаміра і його правої екстремної партії Лікуд. Із України мало хто виїхав. В університетах і різних установах України було і є чимало жидів і вони майже поголовно голосували у референдумі 1-го грудня 1991 року „за" українську державність.

Антисемітизм був прикметною рисою царської політики і цілої настанови російської так званої чорної сотні. За царату жиди мали докладно визначені місця поселення, їх не приймали до війська ані державних установ і чорна сотня улаштовувала в Україні погроми. На нещастя, жиди споковіку орієнтувалися не на народ, серед якого жили і на землі якого жили, а на владу — на шляхетську Польщу за часів Ягайлонів і на Росію. Та настанова, мабуть, покутує і дотепер і щезає тільки в міру, як змінена ситуація на Сході Европи диктує рахуватися з існуванням державної України. Коли обставини в Україні покращають, коли вони стабілізуються і почне діяти нормально політичний, економічний апарат — спілкування між Україною та Ізраїлем напевне покращають. Амбасадор України в Ізраїлі — це Юрій Щербак, учений еколог.

Примітиви жидівської спільноти по нинішній день не всилі забути Коліївщини, — вибуху гніву українських мас проти настанови жидівського населення на Правобережжі, де масово жиди були знаряддям політики Польщі — польонізації й орієнтації на Росію, з якою Польща мае ділитися землями України. Це вже давні часи, які забулися і в молодому польському поколінні, що відвернулося від Москви і звернулося до України. До історії перейшла народна пісня „Іде — Іде Зельман" — жидівський орендар польського дідича, який передав Зельманові ключі від української церкви. В українському народі ніколи не було політичного, національного чи визнаневого антисемітизму. Був антисемітизм економічний, спровокований визиском бідного й довірливого українського селянина. Яким чином полонини на українській Гуцульщині стали власністю замешкалих у галицьких містах жидівських багатіїв?!

У поданій у „Свободі" — з 22-го червня ц. р. вістці кажеться про ізраїльського парляментариста, який запитаний на пресовій конференції у Києві про долю Івана Дем'янюка покликався на ізраїльський „справедливий демократичний суд". Це глум над правдою. Ще не розпочалася була судова розправа над Дем'янюком, а вже водили туди шкільних дітей і показували на невинного в'язня, що це той „Іван Грозний", який спалював жидів у Треблінці, де він ніколи не був...

Микола Руденко

ПОТРЯСІННЯ

II

Варто подати кілька штрихів, аби читачі „Свободи" могли уявити атмосферу, що панувала напочатку в епіцентрі страйку. В Донецьку на площі біля облвиконкому було зібрано понад 50 тисяч страйкуючих шахтарів. Увімкнули радіо й телевізори, аби вислухати звернення Президента України до народу. І тут відразу ж у натовпі віднайшлися горласті людці, які почали вигукувати на адресу Президента брутальну лайку, аж до матюків. Вони закликали негайно ж вимкнути радіо й телебачення — мовляв, не варто слухати цього „жовто-блакитного бандерівця". Уже це достатньо пояснює спрямування мітинґу, а також те, якої автономії прагне Донецька Обласна Рада. З ляпасу незалежній Україні почалося це брутальне лицедійство, з демонстрації лютої ненависти до всього українського. Чого ж тут можна чекати? А тим часом у Донецьк наїхало чимало посланців Хасбулатова депутатів Верховної Ради РФ. Що їх туди привело сама лише цікавість?

Сьогодні маємо ранок 19-го червня. Мої сумніви стосовно того, що рішення Верховної Ради здатне задовольнити диригентів страйку, на жаль, справдилися. А це означає, що основною вимогою тіньового страйккому була й залишилася автономія — тепер не лише Донбасу, а й Середнього Подніпров'я. Власне, йдеться про головні промислові реґіони України: увесь Донбас, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Криворіжжя тощо. Всі ці райони охоплені страйком, туди виїхали для переговорів три урядові комісії — одна на чолі з Л. Кучмою і дві на чолі з віцепрем'єрами. Та покищо звідти не надходять обнадійливі повідомлення — навпаки: страйкарі заповзялися зруйнувати українську державу. Сказати про це інакше неможливо: у страйковому центрі прагнуть відродити ідею відомого большевика Артема щодо створення Донецько-Дніпровської республіки.

Власне, те, що є громадянським правом на страйки, скінчилося — почалося те, що можна назвати керованим із сусідньої держави заколотом. Когось вельми втішає поява на карті самопроголошеної Придністровської республіки — тепер за цією моделлю намагаються виготовити щось набагато ширше, ґрандіозніше. Тут є про що подумати й прокуратурі, й Службі Безпеки України, і відповідним військовикам. Кажу не про введення військ у згадані області (це було б помилкою), а про посилення прикордонної служби на сході й півночі, звідки може ввозитися неконтрольована зброя. Наше щастя, що в Україні не лишилося військових частин сусідньої держави. І хоч склад офіцерського корпусу в більшості російськомовний, та все ж присяга на вірність Україні дозволяє сподіватися й вимагати. Принаймні це не те, що військо генерала Лебедя в Придністров'ї.

Доки Україна переживає, можна сказати, катастрофічну кризу, яка загрожує самому її існуванню, поміркуємо про те, що тут є повчального. Безумовно, я вірю, що кризу буде подолано — вірю у здоровий глузд самих страйкарів, які опинилися під впливом спритних маніпуляторів. Не можуть робітники руйнувати власний дім і не будуть його руйнувати. Це ж бо однаково, що взяти за горло матір у хвилини, коли вона переживає найтяжчу в своєму житті скруту. На жаль, це вже сталося. То невже ж син (чи названий син) не відпустить материнське горло?..

Поговоримо про рішення, яке прийняла Верховна Рада — тобто про референдум, призначений на 26-те вересня. Не слід гадати, що воно далося депутатам легко — три дні Верховна Рада клекотіла, мов пробуджений вулкан. І лише віра в те, що ця жертва врятує Україну від лиха, згуртувала протилежні сили в спільному рішенні. Не буду приховувати: дуже багато прикрих звинувачень довелося вислухати Президентові — його критикували, головним чином, за млявість, господарську бездіяльність, відсутність державної волі. І треба сказати, що ці звинувачення не безпідставні. Бог дарував Л. Кравчукові талант ідеолога й дипломата, але в кризово-перехідний період цих якостей для Президента замало — потрібні великі організаційні здібності, вміння підкоряти людей державній волі. Саме цих якостей бракує Л. Кравчукові.

Продовження буде.

Вадим Яровенко

Син Полтави

(У присвяті Патріярхові Мстиславові)

Пройшла вечеря... Грають десь ще з плит...
Відшаруділи авта всіх гостей...
Заснула тиха ніч. Не спить Митрополит,
листи друкує, пише із вістей.
Сидить в задумі мить. Говорить вголос:
„О, Боже, поможи до цілі добрести!
З тих слів зрости зерно на повний колос!
І зволь зерно з тих колосків звезти!"

• • •

Цвинтар і Церква — Пам'ятник в Бавнд Бруку
здивовані стоять в своїй красі...
Вони не бачили такого руху
й такого суму в людей на лиці...
Пішли листи у світ і телеграми:
„Помер наш Батько Патріярх Мстислав!"
Хто ж заопікується тепер нами?!
І в Україні стільки важних справ!

Б'ють дзвони, служать і співають хори,
сіяють в церкві золотом свічки
й несуться голосіння через море...
Наїхали і налетіли авта й літаки.
Співають: „Святий Боже! Святий кріпкий!"
...Промощують наш шлях лави борців,
що йдуть і падають. Хто їм поможе?!
Та посилає Бог своїх святців!

Несуть труну в прощальную дорогу,
в ній тіло Воїна, Борця й Святця,
що вибрав шлях на службі Богу
І ним в змаганні йшов аж до кінця.
Степан пішов шляхом вояцьких лав
через вогні визвольної війни...
вертає старець Патріярх Мстислав,
щоб донести життя свого хрести...

Всі моляться за душу несмертельну
і мусять чашу пить до дна страждань,
вже й не страшні для них вогні пекельні,
ні сліз, ні слів немає для питань!
Звідкіль взялися сльози на цей день?!
Як потекли з запалених очей?!
А серце ловить спів, слова молінь
і силу Бог дає з недоспаних ночей...

Дев'яносто п'ять літ ждала Полтава
на свого сина, що послухав сурм,
пішов у світ за волю й за державу
через вогні, табори й скреґіт тюрм!
Коли ішов він, молодий, незнаний,
прощали батько й матір у сльозах,
коли вертаєсь як Мстислав, всім знаний,
бушують сум і радість по містах...

Не плачте, а радійте, люди добрі!
Бо в дусі з нами Патріярх Мстислав!
Наверх виносить він любов, хоробрість
для людяности й кращих людських прав!
Тюрма народів впала, і держава
з оков виходить на світовий кон,
до рук її Мазепину булаву
Мстислав доніс, як символ і закон!

Василь Михальчук

УКРАЇНІ — ПРАВДИВУ ІСТОРІЮ

(Петлюріяна в Україні)

„У державного народу — писав Олег Жданович в 1950 році — нічого не пропадає: його минуле дбайливо й заздрісно збирають історики в архівах, опрацьовують і дають народові книги, які дишуть живими подіями й витискають печать на майбутніх поколіннях. У житті кожного державного народу найдорожчим скарбом є його минуле. А в народу недержавного?.. Нема більшого грабунку, як грабунок історичної спадщини..."

Кожного разу, коли мені доводиться бувати в Україні, дивитися на її дійсність і прислухатись до людей, на думку приходять ці думки великого публіциста, журналіста й талановитого політичного діяча. Дійсно, в нормальному історичному розвитку, кожний державний народ спирається своїм сучасним на минулому і стремліннями вростає у майбутнє.

Ми були народом бездержавним і тому наш розвиток як народу на протязі останніх 70 років не був нормальний. Заповнену сторінку історією Визвольної Боротьби, яку шляхетно вела Армія УНР і Голова Директорії Симон Петлюра, большевики знівечили і зробили невидною. Нам відмовляли право на власну історію і заставляли жити „щастям" стахановського сьогодення. Найбільшим нещастям людини є, коли вона втрачає зір і пам'ять.

В „Українському Історичному Журналі" в Києві з 1990 року ч. 3, Іван Хміль писав, що Симон Петлюра „...став лідером найбільш знавіснілої течії буржуазно-націоналістичної контрреволюції на Україні в 1917—1920 рр." Такими словами І. Хміль дає підтвердження вбогости своїх знань рідної історії. Діялектичний і потім історичний матеріялізм більмом закрив йому очі і він не може розпізнати віх власного минулого. Бідний, Іван.

Але він не єдиний. Таких жертв большевицького режиму в Україні чимало. Від них самих буде залежати, чи проявлять вони належну силу волі, щоб позбутись більма і оновленими очима подивитись на себе, на минуле свого народу, чи з більмом відійти у повне забуття. Зате нашим невідкладним завданням є робити все можливе, щоб відмити спотворену сторінку української історії і показати її народові такою, якою вона була насправді.

Як вже згадувано про це при інших нагодах, Товариство Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі, Франція, уважало, що справа несення, в сучасну пору, прапора Петлюріяни у нашу Батьківщину є одним з найвагоміших потреб. Про жертвенні змагання Армії УНР, про весь вклад Петлюри в організацію цієї Армії, про ставлення на ноги основ організації української держави в 1917—1920 роках, про забезпечення громадських прав всім національним меншинам у ній, про вибухи злочинів у молодій державі за підшептами ворожих агентур і нацьковуваннями одних на одних, про боротьбу уряду зі злочинами — в Україні знають про це все дуже мало або нічого. З метою прояснення складових справ минулого пішло в Україну і на конті нашої дії є уже деякі успіхи. Перший досвід роз'яснювальної роботи виявив спротив деяких систем і тим самим вказав на правильність заплянованої праці.

Після конференції на тему Петлюріяни в Полтаві 26-го серпня 1992 року, у Донецьку 13-го травня ц. р., перша в Києві відбулась 24-го травня ц. р. Організована заходами нашого Представництва в Києві (Павло Мовчан, Дмитро Степовик і Олександер Чекмишев) на факультеті Журналістики Київського Університету, в приміщенні колишньої вищої партійної школи, вона пройшла успішно, але поставила на яв рішучу ворожість деяких „чинників". Коли зацікавлені відвідувачі питали у довідковому бюрі великого голю на першому поверсі про число авдиторії, де має відбутись „Петлюрівське читання" (назва конференції), про яке вони довідались з оголошень у пресі із радіо, то їм відповідали, навіть не моргнувши, що тут таке читання не передбачене.

На конференції у Києві було 10 доповідей, всі із цінною тематикою і всі з глибоким підходом у розгляді важливої проблематики. Доповідь д-ра Володимира Сергійчука, професора історика Київського Державного Університету, яка була кінцевою, є цікавою його підходом до пекучих справ. Дослідник пригадав крайню важливість упорядкування історії українсько-жидівських взаємин в Україні під час 1917—1920 років і потребу виваженого насвітлення тих справ. В. Сергійчук повідомив, що у недавніх архівних розшуках він попав на документи, які розповідають про погроми жидів большевиками і денікінцями, що вони їх вели в Україні. Він уважає, що розшуки в цьому напрямку треба повести швидко та енерґійно.

(Закінчення на стор. 3)

НЕЗВАЖАЮЧИ НА НЕБЕЗПЕКУ для їхніх політичних кар'єр, а можливо і на саму успішність уряду президента Билла Клінтона, сенатори готовляться голосувати за підвищення податків і обмеження популярних допомогових програм. Хоча сенатори обидвох партій погоджуються з тим, що пропонований бюджет наприкінці тижня буде прийнятий виключно по партійній лінії, де демократи голосуватимуть „за", а республіканці — „проти". Все ж таки обидві сторони мусять зважити можливі політичні наслідки, бо не будуть демократи надто популярними серед виборців за будь-яке підвищення податків, а республіканці можуть стати тими, яким закинуть блькування зменшення державного дефіциту.

Уляна Слюсар,
Львів

ЯКЩО У СЕРЦІ БОГ

I

З рік тому в пресі промайнула інформація, що зважила душу. Ота неймовірна, здавалось би, думка наштовхує на серйозні роздуми. Якщо вже досліджувати душу, то, вочевидь, слід звернутися до найдавніших джерел, передовсім до Біблії — цієї зашифрованої мудрости, яку ми сімдесятиліття ганьбили і до якої звертаємось нині з такою надією. Можливо, саме нині ми готові до третьої з'яви Бога. Бо, як відомо, Бог завжди говорив з людьми доступною для нього мовою — чи то Старого Завіту, чи то Нового Завіту. Можливо, ми готові нині сприйняти Бога на новому рівні. Бога — як Великий Вселенський Розум, розум творчий, колективний. Бо хіба не може бути, щоб душа, яка доведе на землі свою вартісність, талант, високу моральність, стає часткою цього розуму. В „Катехизмі християнської віри" читаємо: „Душа — це розумний, безсмертний дух, створений на образ і подобу Божу".

Те, у що тривалий час не хотіли вірити на слово, доводить наука. І, можливо, саме серед вчених з'явиться новий Месія.

Наше коротке, недосконале життя приводить до висновку: земля то тільки місце, де кожна душа проходить випробування. Не раз чула від старих людей: „Кого Бог любить, того випробовує". Випробовує на віру, на твердість духу, моральну чистоту, стійкість перед спокусами. („У терпінні здобуваєте ваші душі"). Можливо, недосконала душа повертається на випробування, щораз важчі, щоб нарешті піднятись до свого рівня і заслужити радість існування у космосі вільно мислячою субстанцією, не обмеженою ні в часі, ні в просторі. Або — не витримавши випробування, — потрапити в темний космос на вічні муки („Марні ваші терпіння супроти нагороди, що вас чекає").

Якими ж дріб'язковими видаються наші побутові клопоти, гонитва за грішми, меблями, престижним автомобілем... Одне лиш має сенс: довести, що ти — душа високого польоту.

Тож веселімось, людоньки,
на людях.
Хай меле млин
свою одвічну дерть.
Застрягло серце,
як осколок в грудях.
Нічого, це вже вилікує
смерть.

Хай буде все небачене побачено.
Хай буде все пробачене пробачено
Єдине, що від нас іще залежить,
Принаймні вік прожити, як належить.

(Ліна Костенко, „Пісенька з варіяціями").

Прожити в тій оболонці, якою тебе нагороджено, стільки — скільки тобі призначено. Прожити недаремно — вдосконалювати свій розум, талант, робити добро, рятувати душі, котрі не відають свого призначення, сенсу свого існування в цьому світі, допомогти їм піднятись до розуміння істини.

З одного боку, розвиток цивілізації, технічний прогрес відкривають широкі можливості для розуму і таланту. З другого — ведуть до катастрофи людства. На землі чимало слідів загибелі розвинених цивілізацій. Якщо людство, досягнувши високого рівня технічного, але так і не піднявшись духовно, хоче зазирнути в таїну Вселенського Розуму, воно приречене на загибель. Тоді розвиток почнеться спочатку — з найнижчого щабля.

Якщо ж цивілізація, водночас із технічним, досягне високого духовного рівня, їй очевидно, буде надано право вибрати собі оболонку, досконалішу за ту, яку ми маємо нині...

Так чи інакше, за нами стежить повсякчас усюдисуще Вселенське Око. Посилаючи випробовування, підказує шлях до вдосконалення. Можливо, і Чорнобиль — це попередження. Можливо, і землетруси — відповідь на негативні емоції, що переповнили душі. І невідомо, яка розплата спіткає нас за наші релігійні чвари.

Боротьба греко-католиків з православними — це дуже примітивний рівень трактування Бога. Бог, як втілення всього святого, високих і добрих істин, мусить жити в душі кожної людини. Через щиру молитву душа спілкується з Богом, черпає в нього енерґію, збагачується, очищається, стає світлішою.

Для молитви не конче знати напам'ять канонічні слова (то найнижчий ступінь єдности з Богом), досить посилати Богові свої щирі почуття. Хоч, можливо, масові молитви мають більшу енерґію, скоріш доходять до того, кому вони призначені, а храми зі спрямованими куполами і шпилями в небо, у космос цю енерґію підсилюють.

Декілька років тому прочитала про те, що на думку французьких вчених, наша доля закодована в генах. Ймовірно, нам дається і кілька варіянтів, і в якийсь момент життя ми мусимо зробити вибір, а може, того вибору й нема, бо як би тоді ясновидці передбачали майбутнє?

Фізичний аспект дітонародження ні для кого не таїна. А як зароджується душа? І де зароджується? Може, не на землі? А може, в наших народжених у муках дітей, вселяють інші душі? Чи не тому батьки і діти бувають такі чужі й різні, попри фізичну подібність. Безсмертна душа й тлінне тіло... Яка невідповідність! Але поки душа зв'язана з цим тілом, як плід з матір'ю, котра його виношує, мусимо дбати про нього. Здорове тіло дає змогу ширше виявити свої задатки. А якщо сталось так, що здорова оболонка зламалась, непоправно? Хіба це може бути перешкода на шляху вдосконалення? Через страждання глибше пізнається сенс життя, приходить розуміння людей, бажання їм допомогти. І ніщо не може зламати людського духу, якщо в серці — любов і віра, якщо у серці — Бог. Бог — як втілення святих і мудрих істин. Бог — як усесильна космічна Мудрість, в якої можна черпати сили й енерґію — треба тільки встановити контакт.

Закінчення буде.

України...

(Закінчення зі стор. 2)

Відкриття київського історика вельме цінне і підпирає твердження моєї доповіді на початку конференції („Погроми в Україні і політика Симона Петлюри боротьби з ними"), якою я не заперечував явища погромів в Україні, але твердив, що відповідальність за них несуть большевики і денікінці. Поруч фронтової боротьби з Україною, вели вони боротьбу з нами найгіршими засобами пропаганди у нутрі народу, нацьковування одних на одних, ширенням анархії в нутрі українського народу. Монтуючи штучні провокації, большевики чи денікінці спомагали всі крайні елементи проти українського Уряду, поповнюючи погроми або їх спомагаючи. А осягнувши деструктивні успіхи, вони показували пальцем на український Уряд перед світовою опінією, яка сприймала підлу брехню за чисту правду і нас засуджувала. У доповіді була якраз поставлена невідкладна справа швидкої організації комісії для дослідження всього ґрунту погромів в Україні в 1917—1920 роках.

Конференція повністю підтримала цю справу і одна з її резолюцій покликала ініціятивну групу для вибору Дослідної Комісії Погромів в Україні (ДКПУ). Комісія мала б якнайшвидше приступити до праці. Тож покладені дійсно тверді основи для безстороннього вивчення дуже складної справи „підводних скель" наших Визвольних Змагань, об які розбилось так багато надій і доброї волі. Щойно після цього кроку, успішно проведених архівних дослідів, можна буде подумати про наступне — перегляд Паризького процесу.

Перед нами, однак, ще багато спокійної, добре продуманої кропіткої роботи, щоб установити правду і пам'ять народу.

15-ий З'їзд Українського Патріярхального Товариства в ЗСА

В дні 22-го травня в приміщеннях НТШ в Ню Йорку відбувся 15-ий З'їзд Українського Патріярхального Товариства в ЗСА.

З'їзд відкрила, провівши молитву та привітавши учасників, делагатів і гостей, голова Управи Рома Гайда.

Для провадження нарадами З'їзду обрано Президію у складі: Роман Левицький — голова, інж. Мирослав Троян і Володимир Саляк — заступники голови, Надія Попель і Степан Голуб — секретарі.

З'їзд затвердив також обрані верифікаційну, номінаційну, статутову і резолюційну комісії.

Згідно із порядком нарад, який був схвалений і прийнятий З'їздом, звітували за проведену працю Управи УПТВА голова Рома Гайда, заступник голови і організаційний референт інж. Олександер Пришляк, заступник голови і секретар Василь Никифорук, фінансовий референт Василь Сосяк, за видавничу діяльність журналу „Патріярхат" — головний редактор Микола Галів та адміністратор видавництва д-р Володимир Пушкар. Кожний звітодавець подав короткі звідомлення про свою діяльність, докладніші друковані звіти були роздані учасникам. Належить ствердити, що звіти містили добру інформацію, так що делеґати могли виробити собі повне уявлення щодо проведеної праці. Звіт з переведеної контролі діловодства Управи склав голова контрольної комісії Теодор Крочак. Він зазначив, що уступаюча Управа заслуговує на признання.

Після заслуханих звітів відбулась ширша дискусія, у висліді якої уступаючій Управі одноголосно уділено абсолюторію.

Василь Никифорук звітував за верифікаційну комісію, подав стан присутніх делеґатів і гостей, як також звіт з перевірки протоколу із попереднього, 14-го з'їзду. На його пропозицію ствержено, що протокол віддзеркалює перебіг нарад, тому протокол прийнято з'їздом без змін.

Після полудневої перерви провід дальших нарад перебрав заступник предсідника З'їзду інж. Мирослав Троян. Покликаний до звіту від номінаційної комісії Василь Никифорук, до якої ще належали Микола Галів, Олександер Пришляк, Роман Левицький, заявив, що вона відбула декілька нарад в справі вибору нової Управи УПТВА і натрапляла на перешкоди, бо мало членів погоджувалося увійти у склад Управи. У висліді своїх нарад номінаційна комісія подала такий склад осіб до нової Управи: Олександер Пришляк — голова, Микола Галів, Василь Никифорук, Ігор Гайда, Сидір Тим'як, Василь Колодчин, Осип Труш, Ярослав Клим, Стефанія Бережницька, Оксана Бережницька, Оксана Луцька, Степан Голуб, Дубенко Роман — члени Управи. До контрольної комісії увійшли: Василь Сосяк — голова, Теодор Крочак, Іван Крих. Роман Левицький, Ярослав Білинський — члени. Товариський суд очолив Олександер Мотиль, члени — Юліян Головчак і Юрій Малаховський. До статутової комісії увійшли Сидір Тим — голова, Володимир Саляк і Володимир Медуха — члени. Раду мерян очолила Рома Гайда, а членами покищо стали Мирон Куропась, Наталка Ґавдяк і д-р Леонід Рудницький. З'їзд схвалив подану листу кандидатів до Управи УПТВА, як також доручив голові мирянської Ради в міру потреби кооптувати ще додаткових членів, щоб у той спосіб якнайкраще перевести в життя мирянського руху пекучі проблеми нашої Церкви.

Статутова комісія в складі Олександра Пришляка, Дарії Кузик, Ігоря Гайди запропонували ряд змін і доповнень до статут.

Проєкт резолюції З'їзду реферував Микола Галів. По зачитанні проєкту резолюцій вив'язалась гостра дискусія щодо змісту і змін деяких точок резолюцій. З'їзд доручив Миколі Галіву взяти до уваги деякі пропозиції, що виринули в часі дискусії, та прийняв проєкт з тим, що остаточну редакцію резолюцій перебере на себе новообрана Управа разом із резолюційною комісією.

Наш З'їзд привітали Патріярх Мирослав Іван Любачівський, Єпископ Василь Лостен, Епископ Роберт, Єпископ Іннокентій, ЧСВВ, Протоігумен ЧСВВ в Америці о. Христофор Войтина, Управа Відділу в Баффало, Норт Порт.

Від св. Софії усний привіт склав д-р Леонід Рудницький, як також голова Відділу в Ню Йорку Юрій Малаховський.

По вичерпанні точок нарад З'їзду новий голова Олександер Пришляк подякував за виявлення йому довір'я, нюйоркському відділові — за приготування перекуски, а Науковому Товариству Шевченка — за приміщення. Коротко подав декілька вказівок щодо дальшої праці Управи Товариства. Молитвою, яку провів о. Іван Кротець, парох собору св. Володимира і Ольги в Чикаго, закінчено наради З'їзду.

По закінченні нарад в тому самому приміщенні відбулась доповідь на тему „Помісність УГКЦеркви в обличчі централізації Католицької Церкви", яку виголосив о. Іван Кротець. Доповідач підкреслив особливо критичний нинішній час, коли рішається доля нашої Церкви на далеке майбутнє. Яскраво подав присутнім ті численні порушення прав УГКЦ Ватиканом, пригадав про права глави нашої Церкви, згадав про назначування римо-католицьких єпископів на Україну, про ревізію адміністративних прав, у висліді якої українці-католики підлягають під юрисдикцію римо-католицьких єпископів на території колишнього СССР, про буллю Папи, що нею відірвано найстаршу українську греко-католицьку епархію у Перемишлі від Матірної Церкви, про наміри двох закарпатських єпископів відійти від юрисдикції Львова та підлягати впрост Папі, про право глави УГКЦ створювати нові епархії на власній території, чого не забезпечив наш Синод, дальше очікуючи на дозвіл Риму. Ігноруючи рішення Синоду УГКЦ, Ватикан самочинно назначає апостольського адміністратора для Торонтонтської епархії.

Коли тепер, у незалежній українській державі, УГКЦ має кращі можливості свого розвитку, коли може краще забезпечити належну духовну опіку своїм вірним, то ми бачимо, що нам далі треба боротись. Неприхильне ставлення до українців-католиків й їхньої Церкви помічається і серед ватиканських кіл. Настала потреба, щоб нарешті всі наші владики звернулися спільною лавою до Апостольської Столиці і стали на захист Української Греко-Католицької Церкви, котру самі ж очолюють. Настав час діяти, бо неможемо дивитись на фаворизування римо-католицького обряду на нашій території. Бо будь-яке обмежування прав цієї Церкви, особливо на території України, може мати неґативні й трагічні наслідки. Час для нашої ієрархії побачити трудноші та недомагання, які приходиться тепер поборювати. Сядьмо спільно до одного стола, зробімо певні висновки і заплянуймо ефективні акції та здійснюймо їх. Будьмо розумними у всьому і маймо Христову справу на серці. Його справа — це наша справа, а відповідальність за нашу Церкву — це наша спільна відповідальність. Хоч як вигідно звинувачувати когось ззовні, ми мусимо покладатися на власні сили.

На закінчення доповіді голова Товариства О. Пришляк подякував о. Іванові за виголошену доповідь та всім присутність за участь.

В. Н.

Громада в Ню Гейвені відзначила 60-ту річницю голоду в Україні

Для відзначення 60-ої річниці голодомору в Україні, зорганізовано Громадський комітет із представників місцевих організацій, який рішив відзначення роковин перевести в двох частинах — для української громади і загально публічне для всіх громадян Ню Гейвену. Дня 5-го червня, відзначення річниці голоду відбулося в церковній залі св. Михаїла о год. 7-ій вечора.

Свято відкрив голова комітету проф. Іван Телюк, вітаючи присутніх обидвох віросповідань. Він підкреслив, що 60-ліття голоду в Україні відбувається перший раз, коли Україна стала самостійною державою, коли ще є багато „нерозкаяних Савлів" і настав вже час, щоб вони стали „апостолами Павлами". Річниця голоду є нагодою, щоб пригадати всім, що теперішня ситуація в Україні — це наслідок режиму, який довів до голоду років 1932—33.

Доповідь про причини і наслідки голоду виголосив Іван Заковоротий, визначний діяч ДЦ УНР в екзилі, сам родом із східньої України, де його родина переживала цей страшний час. Він ствердив нелюдність московсько-большевицького режиму на чолі з диктатором Йосифом Сталіном, який став катом українського народу, коли голодом замучено 10 мільйонів людей, щоб „закріпити соціялізм в одній країні, та скріпити московську імперію".

Опісля Осип Собко рецитував свій власний вірш „60-ліття голоду". При кінці висвітлено фільм „Жнива розпачу". На закінчення парох української-католицької церкви о. Михайло Бундз перевів спільну молитву за спокій душ померлих в наслідок голоду.

Кульмінаційною частиною відзначення була друга частина, на „Ґріні", біля пам'ятника поляглим в центрі міста.

Там зібралися парафіяни наших обидвох церков, ветерани американської армії і Української І-ої Дивізії УНА, члени СУМА, Пласту, всі зі своїми прапорами. Проф. І. Телюк відкрив другу частину святкування, відтак представив Христю Мельник, представницю ККДУ, яка перебрала дальший провід святом. Вона відчитала проклямацію посадника міста Ню Гейвен Джана Дейнієлса, який проголосив день 6-го червня Днем Жалоби і відзначення трагедії українського народу.

Відтак радна Л. Делоро відчитала лист своєї дочки конґресменки Рози Делоро, яка вибачилась, що не могла особисто брати участь. У листі зазначила, що „60 літ тому сталінський режим замордува голодом мільйони українців", як також, що вона внесе до „Конґресового рекорду" відповідну заяву.

Головну промову англійською мовою виголосила мґр Ліда Хома, директор школи. Вона сказала, що „більше загинуло людей в часі Великого голоду 1932—33 років, ніж загальне число вояків в Другій світовій війні. Сталін заплянував голод, щоб знищити національну свідомість українського народу, але Сталін недооцінив духової сили народу, який таки пережив це велике лихоліття".

Брати-пластуни Дем'ян і Адріян Тібодо і сумівка Лора Салеммі зложили вінок в пошану замучених голодом. На закінчення спільно, о. М. Бундз і отець української-автокефальної церкви відправили Панахиду за спокій душ, що померли з голоду на родючій українській землі.

У місцевому щоденнику „Ню Гейвен Реджістер" кореспондентка Карен Імбер помістила статтю, як також перед святом була подана програма відзначення роковин.

Т. І.

Під час церемонії біля пам'ятника поляглих (зліва): проф. І. Телюк, Л. ДеЛоро і мгр. Л. Хома.

Замість квітів на могилу
моєї дорогої товаришки студій
бл. п. Ольги „Сички" Мицик
складаю 100 долярів
на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку
Мґр Ольга ПАТРИЛО МОРОЗ

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими,
що в четвер, 24-го червня 1993 р.
покинула нас на 67-му році життя
наша ДРУЖИНА І МАМА

св. п.
Степанія Вадуцька
з дому Гармаш

ПАРАСТАС відбудеться в неділю, 27-го червня о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в понеділок, 28-го червня о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра на цвинтар — Оливну Гору в Маспет, Н. Й.

У глибокому смутку:
муж — ВОЛОДИМИР
дочка — МЕРІ ЕНН
ближча і дальша родина в Україні і ЗСА

У ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ І ВУЙКА

бл. п.
ОСИПА СОХОРА

відправляться
ЗАУПОКІЙНІ СВ. СЛУЖБИ БОЖІ
у слідуючих церквах у місяці липні, в Америці і Канаді:

св. Миколая, Торонто, Канада;
св. Йосафата, Воррен, Миш.;
св. Івана Хрестителя, Виппані, Н. Дж.;
св. Михаїла, Монтреаль, Канада;
каплиці манастиря Преображення Господнього, Інститут митр. Андрея Шептицького, Редвуд Веллі, Каліф.;
св. Успенія ПДМ, Маямі, Фльорида;
церкві Царя Христа, Філядельфія, Па.;
собор св. Родини (Ukrainian National Shrine), Вашінґтон, Д. К.

Дружина — МАРІЯ
Доня — ЗЕНЯ з родиною
Доня — ЛЕСЯ з родиною
ближчі і дальші рідні просять друзів, приятелів і всіх добрих знайомих про молитви за упокійного Йосифа

З великим сумом сповіщаємо,
що 7-го червня вранці 1993 року
померла дружина, наша мати,

ҐАНЯ ВЕДАНТА КУЛЕВИЧ (ПІХ)

Похоронну церемонію 12-го червня очолював Лев Силенко — учитель Рідної Української Національної Віри(РУНВіри) — у церкві РУНВіри в Оріяні у Спринґ Ґлен, Ню Йорк.

Основна мета її життя полягала в сприянні побудови сильної і незалежної України. Вона мріяла щоб, об'єднуючись, всі українці завжди були сильними, вірними ідеалам своєї держави. Ґаня Кулевич присвятила все своє життя цій благородній меті.

В Оріяні відкрито в честь Ґані Кулевич спеціяльний фонд, метою якого є продовження справи цієї прекрасної українки. Пожертвування для цього фонду можна надсилати за адресою — Oriana, P.O. Box 147, Spring Glen, N.Y. 12483, U.S.A. (Чеки можна виписувати на "Samobutnia Ukraina" — H.V.K.)

СЛАВА УКРАЇНІ!

ЯК ПОВІДОМИЛО АЛЬЖИРСЬКЕ радіо, відомий альжирський соціолог, директор Національного інституту глобальних стратегічних досліджень Мохаммед Букобза загинув від рук терористів. Він був також членом національної консультативної ради (НКР), яка заміняє в даний час розпущений альжирський парлямент. Вбивство було вчинене з допомогою холодної зброї. М. Букобза — третій член НКР, вбитий терористами в цьому році.

Д-р Баранецький переобраний головою Відділу УЛТПА

У суботу, 5-го червня о год. 7.30 вечора відбулися дворічні Загальні збори УЛТПА, Відділу Ню Йорк-Ню Джерзі, в готелі Рамада в Іст Гановер, Н. Дж.

Збори відкрив голова д-р Адріян Барановський, привітав присутніх і представив гостя з України д-ра Зеновія Криворучка, начальника Львівського Обласного Управління Охорони Здоров'я та попросив вставанням з місць і одно-хвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять членів, які відійшли у вічність протягом дворічної каденції. Відтак приступлено до вибору президії і одноголосно вибрано д-ра Богдана Шебунчака головою, а д-ра Любу Стефанівську секретаркою.

За дворічну діяльність Управи звітував д-р Адріян Баранецький. Звіт чітко віддзеркалив інтенсивну працю Управи. Ця праця розвивалася в кількох важливих аспектах. Найбільше уваги і зусилля приділено справі нав'язання контактів з медичним світом України. Організовано зустрічі, конференції та доповіді. Деякі члени Відділу, лікарі-спеціялісти були в Україні в цілях виміни медичного знання та щоб запізнати лікарів України з модерними методами діягнози і лікування, як також нав'язати особисті зв'язки.

За ініціятивою і завзятою працею секретарки Лесі Баранецької видається бюлетень з інформаціями про актуальні справи Відділу і членів.

Управа співпрацювала з Вірою Кушнір із Союзу Українок в зорганізованні консультацій лікарів-спеціялістів для українського громадянства в Ню Йорку.

Предсідник д-р Богдан Шебунчак подякував за змістовний звіт, а голова Контрольної комісії д-р Роман Кисілевський поставив внесок прийняти звіти і уділити абсолюторії уступаючій Управі.

Д-р Юрій Демидович висловив признання д-рові Лесі Баранецькій за віддану працю для розвитку Відділу.

На пропозицію голови Номінаційної комісії д-ра Романа Кисілевського вибрано нову управу на дворічну каденцію в складі: Адріян Баранецький — голова, Юрій Демидович — заступник голови, Леся Баранецька — секретарка, Юрій Крижанівський — касир. Вільні члени: д-ри Микола Бродин, Леся Кушнір, А. Ничка, Юрій Савицький. Контрольна комісія: д-ри Володимир Базюк, Роман Кисілевський, Люба Стефанівська. Товариський суд: д-ри Теодозій Крупа, Тарас Шегедин, Юрій Стефанівський.

Управа прийняла вибір. Д-р Адріян Барановський подякував за довіря до нього та закликав до співпраці і підтримки в новій каденції. Важливою і цікавою частиною зборів було слово гостя зі Львова д-ра Зеновія Криворучка. Він подав інформації про структуру, функції та кадри Управління Охорони Здоров'я Львівської области, та про організацію і розвиток обласного спеціялізованого центру для проблем Чорнобиля. Лікарня ця належить до найкраще зорганізованих і споряджених в Україні. Д-р З. Криворучко висловив подяку всім організаціям і спонсорам за моральну і матеріяльну допомогу. Особливо подякував Товариству Союзу Українок, д-рові Зенонові Матківському, д-рові Володимирові Гординському та всім працівникам Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля за їхню віддану працю в організуванні і розбудові цієї лікарні.

Після доповіді були запитання, на які прелегент докладно відповідав.

На закінчення голова Президії д-р Б. Шебунчак подякував присутнім з участь у зборах, побажав Управі успіхів в новій каденції.

Д-р Люба Стефанівська

На Союзівці проходить...

(Закінчення зі стор. 1)

Дівчата — учасниці тенісового табору

Хлоп'яча група.

У СТОЛИЦІ КУБИ відбувся суд над великою групою осіб, яких обвинувачують у крадіжці худоби і спекуляції м'ясом. Підсудні нанесли великої шкоди національній економіці, бо крали породисту худобу, куплену за кордоном. Шкода, яку нанесла злочинна група, становить 12,000 дол. Економічні труднощі, які переживає Куба після розпаду соціялістичного табору на чолі зі Совєтським Союзом, викликають зростання злочинности. Це змушена визнати навіть кубинська преса, яка рідко приділяє увагу гострим соціяльним питанням.